

tichefens kompetence at normere det samlede politi, herunder personaletallet i PET. Det er der ingen af os her i Folketinget der blander sig i, og heller ikke jeg som minister. Det er alene et spørgsmål, der henhører under Rigspoliti-
chefen.

Bendt Bendtsen (KF):

I Det Konservative Folkeparti har vi noteret os, at regeringen og andre partier her i salen har været mere optaget af at diskutere PET og se PET i kortene frem for at se på, hvem der har optrådt som landsforrædere.

Stasiagenter meddeler, at kilder har flirtet med nogle af de mest alvorlige kapitler i dansk straffelov. Der er tale om strafferammer på op til 16 års fængsel, og bestemmelserne giver i ekstreme tilfælde mulighed for helt op til livsvarigt fængsel. Men der er åbenbart ikke sket ret meget for at rydde op på området, og det er ikke lykkedes at få én eneste af Stasis danske håndlangere stillet for retten eller dømt for spionage eller forræderi.

Når man har læst, hvad den tidligere hærchef Kjeld Hillingsø har skrevet om DDR's viden om dansk forsvar, er det helt uforståeligt, at de danske myndigheder ikke gør alt, hvad der overhovedet er muligt for at få adgang til arkiverne fra DDR's sikkerhedstjeneste. Arkivadgangen kan jo have to formål: først og fremmest at få folk gjort ansvarlige for deres handlinger, men så sandelig også at hindre gentagelser. Forsvaret har dokumenteret, at østtyskerne under den kolde krig havde et uhyggelig nøjagtigt indblik i Danmarks militære planlægning på daværende tidspunkt, og oplysningerne var så detaljerede, at de kun kunne være kommet fra spioner med adgang til det danske forsvars mest fortrolige materiale.

Det forlyder også, som det er skrevet af Kjeld Hillingsø, at der på Erich Honeckers kontor var kort over Danmark, der med minutøs nøjagtighed viste alle militære og militært vigtige installationer, lige fra de to bunkere, som den danske regering planlagde at benytte i kriser og krig, til de regionale, armerede nettelefonkabler. Der var mere, hvor det kom fra, og det vil være naivt at tro, at alle de oplysninger stammede fra nyttige idioter.

I Det Konservative Folkeparti har vi den holdning, at vi ikke ønsker at holde hånden over nogen. Har nogen forbrudt sig, må der rejses en sag, og så er det ligegyldigt, hvem det drejer sig om. Vi har i forbindelse med spørgs-

mål her i salen henholdsvis den 4. november 1998 og den 20. januar 1999 forsøgt at få belyst, hvad regeringen har foretaget sig i denne sag. Vi er selvfølgelig enige i, at det er begrænset, hvad man kan få at vide i denne sag, men det var jo ikke meget, man kunne afæske statsministeren på daværende tidspunkt.

Den 20. januar 1999 oplyste statsministeren, at det var lykkedes de tyske myndigheder at bryde koden på centrale, hidtil utilgængelige dele af Stasiarkiverne. Hvornår blev regeringen bekendt med disse oplysninger om, at koden kunne brydes? Der er formentlig tale om samkøring af det såkaldte Rosewood-arkiv, som CIA fik fingrene i, og de såkaldte Sirene-bånd, som er sikret efterfølgende i Tyskland.

Jeg har noteret mig, at justitsministeren i dag har sagt, at det skete for få måneder siden. Jeg vil gerne have præciseret, men jeg ved ikke, om justitsministeren kan det: Hvornår blev man bekendt med disse sammenkædninger? Statsministeren oplyste som bekendt den 20. januar 1999, at det var lykkedes for de tyske myndigheder, men vi har ikke rigtig hørt noget om de nøjagtige datoer. Jeg mener, det er vigtigt, at vi i dag får at vide: Hvor langt er regeringen kommet i sit arbejde med at få oplysninger frem? Hvad kan Folketinget forvente? Hvad kan Danmarks befolkning forvente med hensyn til at få gjort op på dette område?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Hr. Bendt Bendtsen kan åbenbart meddele, at der ikke er sket noget for at rydde op. Jeg kunne godt tænke mig at få at vide, hvor hr. Bendt Bendtsen ved det fra. Det er jo i virkeligheden en meget grov anklage mod Politiets Efterretningstjeneste, så jeg kunne godt tænke mig at vide, hvorfra hr. Bendt Bendtsen ved, at der ikke er blevet gjort noget for at rydde op.

Så blev jeg glad over, at hr. Bendt Bendtsen netop så klart fremhævede, at de ting, som virkelig var af værdi for den østtyske efterretningstjeneste, var af en sådan karakter, at de kun kunne være kommet fra folk med adgang til forsvarrets mest følsomme materiale. Det er jo en meget vigtig pointe, som forklarer, hvorfor det var fuldstændig latterligt at bruge ressourcer på at overvåge KAP og SAP og KAR, og hvad ved jeg, som jo ikke havde adgang til forsvarrets mest følsomme materiale. Det er måske også derfor, der er en træghed her, for de folk, vi skal finde frem til, er jo ikke folk, som findes